

det bar Udgifterne til Landets Forsvar. Det vilde være i historisk Overensstemmelse med hele Fortiden.

Jeg maatte maaske sluttelig fremsætte nogle faa politiske Bemærkninger om den Situation, som er fremkommen ved det sidste Valg. I den korte Tid, jeg har haft den Ære at sidde i dette Ting, har jeg allerede lagt Mærke til, at Højrepartiet er Tyrkehovedet, som de øvrige Partier slaa paa. Naa, det kan være godt det samme, vi kunne taale det, vi overlade gerne Skørhovedheden til de andre Partier. Jeg hørte fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) den højst ejendommelige Betragtning — jeg tror, det er en for det danske Demokrati overordentlig betegnende Betragtning —, at Højre kunde ikke siges i den nuværende Situation at have megen Indflydelse, for det havde jo ikke mere end to Ministertaburetter. At maale et politisk i Partis Indflydelse ved Antallet af Ministertaburetter er en Maalestok, vi fra Højres Side ikke anvende. Vi ere særdeles glade ved de Fordele, vi fik ud af Landstingsvalget, som ere særdeles reelle, maaske meget mere værd end et Par Ministertaburetter. Men for øvrigt maa jeg give det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) Ret i, at der er nogen Betryggelse ogsaa for Højre i de to Ministres Personer, som ere nævnte, altsaa den højtærede Justitsminister og den højtærede Handelsminister, fordi de, som han bemærkede, vare Fagministre. Det forekommer nemlig os, at hver Gang et Menneske ræsonnerer fagkyndigt, bliver det ganske naturligt af sig selv Højreræsonnementer. Navnlig i saa Henseende stoler jeg særdeles paa den højtærede Justitsminister, som jeg i saa mange Aar har siddet sammen med i Højres Arbejder- og Vælgerforening. Nu ved jeg nok — jeg hørte det ikke fra ham selv, men fra den højtærede Konseilspræsident, der svarer paa de andres Vegne —, at han er bleven Venstremand. Naa, til syvende og sidst kommer det med Hensyn til Politik jo netop ikke saa meget an paa Ræsonnementerne, — den højtærede Justitsminister er saa ung en Politiker, og han er maaske ikke stiv i Ræsonnementerne, — men det kommer an paa Sindelaget. Øjenvidner have skildret mig den Begejstring, som greb den højtærede Justitsminister, da netop et af de Medlemmer, som mishage det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), nemlig det ærede Medlem for Københavns

1ste Valgkreds (Wulff) — blev valgt. Da han modtog Budskabet derom, blev han greben af en uhyre og umiddelbar Begejstring, og det er det umiddelbare, det kommer an paa i denne Sammenhæng. Efter den sidste Rigsretsprocedure ved jeg ikke, hvordan det gaar med Hovedet, men Hjertet, det er godt, og jeg er overbevist om, at det vil nu ligesom tidligere banke i god Højretakt med os andre.

I øvrigt vil jeg med Hensyn til Ministeriets Stilling have Lov til at sige dette, at jeg som ny Mand er bleven meget forbavset over at høre, hvorledes den ene Taler efter den anden stod op og bedyrede, at dette Ministerium var i højeste Grad et parlamentarisk Ministerium, at det sad med parlamentarisk Berettigelse. Hvis dette ikke skal være Spilfægteri med Ord — hvad der selvfølgelig er udelukket —, maa jeg tilstaa, at jeg i min Naivitet forstaar det ikke. Det skulde altsaa være nok at have Flertal i Parlamentet, selv om man ikke har Flertal i Vælgerbefolkningen. Men jeg kan ikke for Alvor tro, at et Demokrati ikke skulde mene, at det egentlig parlamentariske var at have et Flertal af Vælgerbefolkningen bag sig. Da det Parti kom ind i Rigsdagen, som nu har dannet Regering, havde det meget langt fra Flertallet af Vælgerne bag sig, det havde kun en Fjerdedel af Landets Vælgerkorps bag sig og heller ikke en Gang Flertallet her i Salen. Saa efterhaanden, da det begyndte at blive Regeringsparti, og man saa, i hvad Retning det gik, er der udgaaet en vis magnetisk Virkning fra det. Først paa Fælleskandidaterne, der ere valgte med Højres Stemmer, og som vi i vor Naivitet troede skulde være en Slags Amfibier, der svævede midt imellem os. Men de gik lige lukt over i Regeringspartiet ligesom visse vise Dyr, der forlade det synkende Skib. (Munterhed). Ja, Højre er jo ikke noget synkende Skib, men Pointen i de gamle Ordsprog er netop det Skælmeri, der ligger i dem, at de altid vende Sagen om, Pointen er ikke, at disse Dyr forlade det synkende Skib, men at de gaa hen i et bedre Skib. Saaledes gik det med det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow). Han er vel ikke sluppen ind i Chefens Kahyt den høje, men han er dog kommen om Bord hos Regeringspartiet. Siden har Højre stillet 6 opvartende Kammerjunkere til Raadighed for den høje Regering. Derved er det virkelig kommet op til et respektafelt Flertalt. A propos, det forekommer